

[Anker Lau.]

begynde ved begyndelsen på dette område, og hvis vi har brug for et udvalg, må det først og fremmest være til at undersøge, hvad dumping er for noget, hvordan den virker, og hvilken hensigt den kan have, før man kan forlange, at samfundet skal blande sig i det.

Kan man konkret påvise dumping, vil jeg gerne være med til at prøve at løse problemet, men jeg kan ikke se, at der skal være beskyttelse mod enhver konkurrence udfra den betragtning, at der er tale om dumping, bare fordi man i et andet land er i stand til at fabrikere varen billigere end herhjemme.

Nu har vareforsyningsloven som bekendt ikke noget med told eller anden beskyttelse at gøre, selvom man må erkende, at den rent faktisk virker beskyttende, men dens formål er kun af valutamæssig karakter. Jeg synes derfor, vi må kunne se bort fra den beskyttelsesmæssige side af sagen og vente med at tage stilling til nye problemer, efterhånden som de viser sig — hvis de viser sig.

Jeg er naturligvis ikke blind for, at tanker som disse vil vække modstand fra visse sider. Det er der jo ikke det mindste at sige til, men på blot lidt længere sigt tror jeg en sådan løsning vil føre os ind i en langt sundere og stærkere udvikling af priser og konkurrenceevne til gavn for forbrugere og eksport end en fortsættelse af den nuværende march på stedet.

Desværre har vi vel alle et indtryk af, at den internationale liberaliseringspolitik gennem OEEC ligesom er kommet til et punkt, hvor det er svært at komme videre. Vi er vel efterhånden kommet dertil, at de varer, der nu er tilbage, er dem, der er stærkest beskyttet i de forskellige lande, og selvom dette argument er irrelevant i denne forbindelse både her og i Paris, er det vistnok her, tampen brænder. Det er kort sagt den forældede nationale protektionisme i alle lande, man må se at finde en løsning på. For ingen vil jo benægte, at vi i Europa gennem et stort, frit afbalanceret fællesmarked har mulighed for at komme langt i retning af USA, i retning af velstand og høj levestandard.

I en fornylig udsendt beretning fra OEEC går man ind for stadig at fremme

den europæiske produktion gennem snævert samarbejde, og man påkalder her en række foranstaltninger, vi alle kender, og det er altsammen såre rigtigt. Men så længe vi ikke tager fat på den i alle lande eksisterende nationale protektionisme, tror jeg, det vil være svært at komme videre. Hvad er det, der sker? Vi investerer store midler i rationalisering af bedrifterne for at billiggøre produktionen, sætter visse steder statens midler ind, og visse steder belaster man de hjemlige forbrugere for at være konkurrencedygtig på eksportmarkederne. Alt det gør man, og hvorfor gør man det? Formålet er tilsyneladende kun dette ene: at skabe evne til at kravle over køberlandenes toldmure, hvorefter ingen i virkeligheden får nogen fornøjelse eller glæde af de lave konkurrencedygtige priser, man efterhånden har skabt sig mulighed for. Her ligger et meget stort problem, som alle fornuftige mennesker i Vesteuropa og Amerika burde forene sig om at søge løst.

De fleste lande udenfor Danmark beskytter deres landbrug i en sådan grad, at de endnu de fleste steder, når blot man kommer lidt sydpå, kører med stude — det gælder forøvrigt også Schweiz og Finland, hvor man naturligvis ikke kører med stude. Motiveringen for dette er hensynet til madforsyningen under eventuelle krige eller anden uro, og helt se bort fra dette arguments berettigelse kan man ikke. Men der må kunne findes en anden udvej end den, der bremser produktionen ved studestadiet og forhindrer, at landenes befolkning også i fredstid får god og billig mad fra de lande, som nu har madproduktion som speciale.

Overalt møder vi også industriens krav om beskyttelse, selv i lande med lav arbejds løn, og hvor konkurrenceevnen er stor. Det er vel et spørgsmål for visse lande, om denne udvikling egentlig ikke skader mere på eksportmarkedet, end den gavner på hjemmemarkedet. Uden naturligvis herfra at ville blande mig i andre landes indre forhold må man vel i det vestlige samarbejdes navn være berettiget til at fremhæve mere konkrete ting.

Det må således i dag erkendes, at Tyskland med fantastisk dygtighed har genopbygget sit produktionsapparat, og at dets konkurrenceevne er stor. Således som dette lands valutamæssige stilling er, er det vel